

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 119 (08/02) - 020505

arbetarmakt.com

Innehåll

- Första Maj: Aktiviteter i landets fyra största städer
- Katrineholm, Olofström, Gislaved och nu Ericsson: Arbetarkontroll enda svaret
- Frankrike: Stoppa Le Pen på gatorna, ingen röst på Chirac!
- Tyskland: Metallstrejk inleds den 6 maj
- Vänsterbokhandel öppnar i Stockholm
- Recension: Usel introduktion till socialismen

Första Maj: Aktiviteter i landets fyra största städer

Arbetarmakt och den socialistiska ungdomsgruppen Revolution deltog i aktiviteter på första maj i landets fyra största städer. Huvudaktiviteten var att sälja de nya numren av Arbetarmakt och Revolution; båda för första gången i tabloidformat.

I Stockholm demonstrerade AM och Revo tillsammans i Vänsterpartiets demonstration i ett block som omfattade cirka 25 kamrater. Det totala antalet i v-tåget var 12 000. Tidningsförsäljningen inleddes dock redan på förmiddagen vid La Mano, monumentet till minne av de spanienfrivilliga. Sammanlagt såldes 48 stycken Revolution (ännu fler på kvällen i samband med Reclaim the Streets) och mer än 100 AM. AM hade även bokbord i Kungsträdgården, vilket dock fick avbrytas i förtid på grund av regnet.

I Göteborg var tre kamrater aktiva och sålde sammanlagt 39 AM och 46 Revolution.

Demonstranternas antal var betydligt mindre i Göteborg jämfört med Stockholm. I Vänsterpartiets tåg deltog cirka 2000 och i KPMLr:s 700-800.

Kamraterna i Uppsala sålde 15 AM och 33 Revolution. Vänsterpartiet samlade 950 i sin demonstration och den övriga vänstern hade en relativt blygsam publik.

I Malmö sålde en kamrat 26 AM och 28 Revolution. Vänsterpartiet samlade i Malmö betydligt fler än socialdemokraterna, cirka 2 000 jämfört med s-tågets 800-900. Syndikalisterna (SAC) samlade cirka 600-700.

Sammanlagt såldes alltså 158 Revolution och cirka 180 Arbetarmakt.

Katrineholm, Olofström, Gislaved och nu Ericsson: Arbetarkontroll enda svaret

Den ekonomiska nedgång som inleddes förra året skördar ständigt nya offer bland arbetare och tjänstemän. Attentatet mot World Trade Center den 11 september var inte bara ett ekonomiskt problem för den amerikanska kapitalismen. Det har också medvetet använts som förevändning för att avskeda anställda.

Arbetarklassen har alltid kämpat för att upphäva den inbördes konkurrensen mellan enskilda arbetare. Det är enda sättet att hindra en rusning mot botten vad gäller löner och arbetsvillkor. Det är därför som kapitalisterna i grund och botten är motståndare till alla former av facklig organisering.

I tider av arbetslöshet, avskedanden och nedläggningar, eller utflyttning av företag till länder med lägre löner eller i andra avseenden förmånligare villkor för kapitalet, ställs kampen mot arbetslöshet och hoten om arbetslöshet på dagordningen.

Den gångna hösten och vintern har resulterat i flera uppmärksammade beslut om utflyttningar och nedläggningar: Katrineholm, Olofström, Gislaved... och trenden är inte bara begränsad till Sverige. När Ericsson nu förklarar att tusentals arbetare kommer att sägas upp inte bara i Sverige utan i många andra länder, förvärras situationen. Företagets ledning säger nu att 10 000 ska avskedas världen över - enbart i Stockholm blir det 3 500 som förlorar jobbet.

Den så kallade IT-bubblan har nu spruckit och frågan är om vi inte kommer att få se en omgång av konkurser och uppköp, där även jättar som Ericsson kan stupa i konkurrensen. För varje storföretag som hamnar i ekonomiska problem står andra vid sidan med dräglände käftar och bevakar sina egna intressen. Det kan därför inte uteslutas att Ericsson kan gå samma väg som Volvo, dvs köpas upp. Det pågår en kapplöpning bland världens kapitalister för att hitta de maximalt bästa villkoren för att deras vinster ska bli så stora som möjligt. Därför är det en återvändsgränd när de anställda eller deras fackföreningar tror att de ska kunna övertala kapitalisterna att stanna kvar och fortsätta produktionen. Det är inte förluster i sig som skrämmar kapitalet utan risken att deras vinster ska bli lägre än konkurrenternas.

När arbetare från Gislaved för några månader sedan åkte till Hannover för att demonstrera utanför Continentals huvudkontor mötte de österrikiska arbetare från en annan fabrik i samma koncern. De band som kan knytas mellan arbetare i olika länder genom en sådan gemensam kamp är de enda band som kan peka framåt.

När protester och opinionsbildning inte hjälper för att få direktörerna att ändra sina planer, måste arbetarrörelsen gripa till hårdare medel. Om de anställda och deras fackföreningar bestämmer sig för att inte tillåta att deras arbetsplatser och i värsta fall hela deras samhälle läggs ned, finns det stora förutsättningar att vinna sympati inte bara från andra arbetare utan också från en större allmänhet.

De anställda på Ericsson kan bara behålla sina jobb under förutsättning att de tar upp kampen för arbetarkontroll. Facken på Ericssons olika anläggningar måste tillsammans kräva och genomdriva en granskning av räkenskaperna. Vart tar alla resurser vägen som de anställda arbetar ihop?

Om Ericsson har resurser för att behålla de anställda, finns det ingen anledning i världen att acceptera avskedanden. Oavsett hur fördelaktiga de är, oavsett hur många månaders avgångsvederlag som utbetalas, så måste de anställda hitta ett nytt jobb - om de inte ska tvingas sänka sin levnadsstandard. De välavlönade direktörerna har mage att kräva uppoffringar och förståelse av de anställda. Själva klarar de sig bra med sina höga löner, förmögenheter och pensioner.

Om Ericssons ledning vägrar ta tillbaka avskedandena återstår bara att kräva ett förstatligande av Ericssons alla anläggningar, ett förstatligande under de anställdas kontroll.

Den svenska arbetarrörelsens ledning - regeringen Perssons parti och dess stödtrupper i Vänsterpartiet - visar dock än en gång sin handlingsförlamning. Vare sig Göran Perssons eller Björn Rosengrens krumbukter och beklaganden kan rädda jobben. Inte heller kan de knäppta händer som Göran Johansson, Metalls ordförande, rekommenderar, leda någon vart.

Inte ens om Göran Johansson - denna sällsynt beskedliga och företagsvänliga "arbetarledare" - får sällskap av själva landsorganisationens ordförande, Wanja Lundby-Wedin, som enligt egen utsaga tror på högre makter, i sina böner - oavsett om de riktas till högre makter eller till Ericssons ledning - kommer något att förändras.

Det är bara kampen för jobben som kan hjälpa de som nu hotas av avsked och arbetslöshet.

Arbetarrörelsens historia innehåller många exempel på lyckade försök att bekämpa avskedanden, nedläggningar och utflyttningar.

Ett av dessa exempel utspelas just nu i Argentina.

I staden Neuquén i västra Argentina, en stad med 200 000 invånare, ligger Latinamerikas modernaste keramikfabrik. Den heter Zanon och har 400 anställda och produktiviteten är mycket hög. Trots detta beslutade sig ägaren för att avskeda alla anställda och sedan återanställa enbart 60 arbetare med en lön som är 30 procent lägre än tidigare.

I likhet med så många liknande fall i Europa fick ägaren stort stöd från myndigheterna i regionen och hade i gengäld lovat att bevara jobben. Men i likhet med så många andra tillfällen lade han beslag på pengarna och förklarade att han ville avskeda alla.

Året innan hade arbetarna på fabriken gjort sig av med de gamla ledarna i SOECN (Keramikarbetarnas fack i Neuquén) och ersatt dem med nya och mer kampvilliga ledare.

När en arbetskamrat dog på grund av att det i strid med bestämmelserna inte fanns någon läkare på arbetsplatsen organiserades en strejk. Efter nio dagar gav ägaren upp, men beskedet om avsked för alla var ett ännu allvarligare hot.

På ett möte beslutade då arbetarna att inleda en ockupation av fabriken utan tidsbegränsning.

Ockupationen har nu pågått i fem månader. Men arbetarna på Zanon nöjer sig inte med ockupation. Utanför fabriken vajar en argentinsk flagga med påskriften: "Denna fabrik verkar under arbetarkontroll".

Arbetarna har återupptagit produktionen - även om de inte kan använda all utrustning eftersom regionens myndigheter har stängt av tillförseln av gas. Framför fabriken säljer arbetarna keramikprodukterna till låga priser - skolor och daghem har redan fått dem gratis.

Denna utvecklade form av arbetarkontroll har inte förekommit i Europa sedan den berömda strejken på klockfabriken LIP i Frankrike 1973. Men om kampen inte förs vidare och vidgas kommer arbetarna i slutändan att besegras. Kapitalisterna och deras stat kommer att driva ut dem om kampen inte sprids vidare till andra arbetsplatser, för att slutligen leda till ett störtande av kapitalismen och arbetarnas övertagande av makten i hela samhället.

Frankrike: Stoppa Le Pen på gatorna, ingen röst på Chirac!

Hundratusentals ungdomar, invandrare och fackmedlemmar har strömmat ut på gatorna i Frankrike under den senaste veckan för att protestera mot Nationella fronten.

Medan det politiska etablissemanget fortfarande ragglar omkring efter "den politiska jordbävningen" som drabbade landet när Jospin, den socialistiska premiärministern, knuffades ut ur den andra omgången av presidentvalet av fascisterna Le Pen, har ungdomen dragit en linje och säger att de inte kommer att tillåta att Le Pens giftiga rasistiska budskap förblir oemotsagt.

Alla delar av det politiska etablissemanget har varit snabba att visa upp sitt engagemang för "demokrati" och samlats runt Le Pens motståndare, den korrumperade utgående presidenten, Jacques Chirac, för att bilda en "republikansk front" för att hålla Le Pen borta från makten.

Men de verkliga hjältarna är inte de cyniska och lögnaktiga politiker vars politik har sått de frön som Le Pen skördat. Det är den franska ungdomen som genom sin dynamik, spontanitet och antirasism har visat att det bästa sättet att besegra Le Pen är på gatorna genom massiva demonstrationer som har ägt rum över hela Frankrike sedan resultatet av den första omgången blev känt.

Hundratusentals gymnasister och studenter har gått i strejk och gått ut på gatorna för att visa sitt motstånd mot Le Pen. I en liten stad i Frankrike (med en befolkning på 3 500) gick alla gymnasister ut på gatorna för att uttrycka sin avsky inför de 25 procent av stadens vuxna som röstade för Nationella fronten.

För många ungdomar, speciellt unga gymnasister utan politiskt förflutet, var Nationella frontens framgång en väckarklocka för vikten av politiska aktioner både vid valurnorna och genom direkt aktion.

Det är inte förvånande att demonstrationernas stridssignal har varit att ta ett djupt andetag och rösta på Chirac den 5 maj. Med detta uttrycker den franska ungdomen en genuin önskan att till varje pris stoppa Nationella fronten, även om det innebär att rösta för en skurk och lögnare. De har emellertid, liksom fackföreningarna och de reformistiska partierna, fel när de ser Chirac som på något sätt en

representant för ett försvar av demokratiska och antirasistiska värderingar.

Chirac har gjort en fars av demokratin genom att gömma sig bakom sin ställning som president för att undvika att svara på anklagelser om korruption, genom att bedriva sin kampanj enbart kring kriminaliteten och basera den på uppförstorade siffror i ett cyniskt försök att vinna röster från Le Pen. Chiracs parti är ett öppet kapitalistiskt parti, vars program till stor del baseras på arbetsgivarföreningens önskemål.

En seger för högern kommer enbart att innebära en försämring av arbetarnas villkor. Chiracs lösning på kriminaliteten baserar sig endast på bestraffning och repression, vilket återigen kommer att drabba arbetare och invandrare hårdast. Hans vädjanden om tolerans och "republikens" värderingar måste ses som den bluff de är.

En man som inte för så länge sedan talade om "lukten och oväsendet från invandrare" förtjänar inte röster från antirasister. Han har stulit en hel del av Le Pens politik och gjort mycket för att skapa de förutsättningar som stärkt Le Pen.

Hans vägran att debattera med Le Pen i den traditionella debatten mellan presidentkandidaterna beror mer på hans politiska feghet än på något ställningstagande mot intolerans. Chirac är mer än medveten om att en öppen konfrontation med Le Pen skulle tvinga in honom i ett hörn och avslöja motsägelserna i hans populism, med vars hjälp han på en och samma gång försöker vädja till motsatta intressen i det franska samhället.

En tävlan med Le Pen ställer till problem för högern i valen till den lagstiftande församlingen i juni. Om de angriper Le Pen i andra omgången kommer det att leda till en polarisering av högern i juni - det kommer att bli mycket svårt för de traditionella högerpartierna att mobilisera Nationella frontens röster om de har tvingats genomföra en vildsint kamp mot fronten i en kampanj där de också samlat vänstern bakom sig.

En upprepning av "triangulaires" - en andra omgång som får se en tävlan mellan den traditionella högern, Nationella fronten och "den pluralistiska vänstern" - som drabbade högern hårt i det senaste valet till den lagstiftande församlingen är högst sannolika och kan även resultera i en seger för vänstern.

En seger för Chirac över Le Pen skulle vara en pyrrhusseger. Le Pen må förlora i valet men förutsättningarna för att hans idéer ska spridas skulle fortfarande finnas kvar och skulle till och med förstärkas.

Det bästa sättet att bekämpa hotet från Le Pen är att fortsätta att mobilisera på gatorna, att göra första maj till en massiv uppvisning av arbetarnas och ungdomens motstånd mot Nationella fronten och att utmana det odemokratiska presidentvalets legitimitet genom att rösta blankt. Ett massivt avvisande av båda kandidaterna skulle allvarligt undergräva och utmana vem som än blir segrare. Genom att rösta för Chirac skulle franska arbetare tillåta mindre än 30 procent av väljarna (och inte ens 30 procent av de röstberättigade), dvs de som röstade för dessa reptiler, att bestämma. Gentemot detta måste arbetarna svara med ett kraftfullt nej - arbetarna kommer inte att låta sig tvingas att rösta för klassfienden tack vare ett valsysteem som struntar i de miljoner röster som lagts på andra kandidater och som i slutändan går ut på att välja en person som påstås ska representera "nationen".

Valets första omgång har visat att idén att nationen kan enas runt en president är en myt. Nationen är inte enad; den är polariserad längs klasslinjerna. Om arbetarna inte kan rösta för en klasskandidat bör de inte rösta alls.

Till de som hävdar att detta kan göra det möjligt för en fascist att hamna i statens ledning, säger vi att en seger för Le Pen skulle mötas av en omfattande motrörelse för att störta honom och vi kommer att vara bland de första som mobiliserar mot en fascistisk president. En sådan rörelse, som mobiliserar ungdomen på gatorna, och som drar in fackföreningarna i fabriker och på kontoren, skulle vara bra mycket mer effektiv i att besegra Nationella fronten än en "republikansk front". Det skulle vara ett klasssvar som för de sårbara, oskyddade delarna av arbetarklassen kan visa att arbetare inte är maktlösa, att de inte behöver några demagoger från klassfienden för att deras sak ska tas på allvar. Detta är det enda effektiva sättet att bekämpa spridningen av Nationella fronten i arbetarområdena.

Valet visade mer än något annat att Frankrike är polariserat. Den yttersta vänsterns röstandel, omkring 10 procent, var mycket bra. Medan Lutte Ouvrières röster knappt var fler än 1995, kompenserades detta av LCR:s 4,5 procent. Mer än 14 procent av de som är under 25 röstade för LCR:s kandidat och Besancenot fick sammanlagt mer än 1 miljon röster.

Dessa människor fanns ute på gatorna under valnatten för att protestera mot Le Pen; nu letar de efter ett politiskt svar om vad som bör göras härnäst.

Men ingen tydlig vägledning har kommit från Lutte Ouvrière eller LCR. Båda grupperna har publicerat vaga och förvirrade uttalanden som pressen med rätta har drivit med. Lutte Ouvrière försöker att sitta på två stolar samtidigt genom att säga: inget avstående, ingen röst för Chirac eller Le Pen och att arbetarna bör rösta i enlighet med sitt samvete.

LCR har helt enkelt sagt att man inte uppmanar till en röst för Chirac eller Le Pen. Men man kommer inte att uppmana till att inte rösta för Chirac. Men detta är viktigt: om Chirac får ett stort mandat kommer han att använda detta efter valet för att angripa arbetarklassen.

Det är avgörande att det under veckan före valet mobiliseras till massprotester på gatorna. Den 28 april protesterade mer än 300 000 över hela Frankrike. Första maj kommer det att bli stora möten och protester för att sparka bort Le Pen och Nationella fronten från gatorna. De måste fås att förstå budskapet att de inte kommer att tillåtas att terrorisera invandrarnas områden; vi kommer att jaga bort facsisterna.

Istället för att ställa sig bakom en "republikansk front" måste revolutionärer tydligt och klart säga:

- Ingen röst för Chirac!
- Nej till en "republikansk front"!
- Besegra Le Pen på gatorna!
- Alla ut på första maj!
- Rösta blankt den 5 maj!

Workers Power Global, Paris

Tyskland: Metallstrejk inleds den 6 maj

Mer än 850 000 arbetare har under de tre senaste veckorna deltagit i varningsstrejker, ofta i form av protestmöten. Från alla håll i Tyskland säger rapporterna att deltagandet var bättre än väntat och bättre än på senare år. Även i områden och företag som drabbats hårt av avskedanden finns det en växande stämning för att slå tillbaka.

Men kapitalisterna verkar också vara villiga att kämpa. Under sex omgångar av förhandlingar vägrade de att erbjuda något mer än 2 procent för 2002 och samma för 2003. I den sista omgången gick de så långt som att erbjuda 3,6 procent under 15 månader. Förutom det faktum att detta skulle bli mindre än 3 procent på 12 månader, skulle det också förflytta nästa lönerunda till semestertiden. IG Metalls ledare kunde inte acceptera detta. Det står klart att majoriteten av arbetarna speciellt i de stora bilföretagen inte kommer att acceptera ett dåligt resultat och det står även klart att de inte längre låter sig luras genom lek med siffror.

Den fackliga ledningen har som aldrig tidigare bombarderats med resolutioner från lokala fackliga organ. De kräver att alla medel används för att kämpa för att det ursprungliga kravet på 6,5 procent, de kräver en omröstning för att besluta om strejk, de avvisar alla manövrer från medlingskommissionen.

Denna breda och beslutsamma rörelse bland gräsrotterna är orsaken till att ledningen inte har kunnat lösa tvisten. Därför har förhandlingarna av facket formellt förklarats vara ett misslyckande och förberedelser för en omröstning har inletts. Den kommer att äga rum den 29 och 30 april. Det behövs tre fjärdedels (75 procent) röster för en strejk. Ingen tvivlar på att det kommer att bli en överväldigande majoritet. Strejker kommer att inledas den 6 maj.

Saker och ting har förändrats. Under tio år har arbetarna blivit tillsagda att låga löneökningar kommer att säkra jobben. Istället har de både förlorat löneökningar och jobb. Nu struntar man helt

enkelt i de ekonomiska undanflykterna. För ett halvår sedan var en del fackliga aktivister rädda för de ideologiska effekterna av den 11 september. Idag hörs inte ett ord om det. Ordet "globalisering" som en piska för att få arbetarna stå kvar i ledet har förlorat sin effekt.

IG Metalls ledare kommer att försöka behålla kontrollen över kampen. De är rädda för effekterna av en lockout, med hundratusentals arbetare som varken får lön eller strejkunderstöd av facket. De försöker begränsa strejken till en rullande strejk med strejker under 1 till 2 dagar och inskränka den till två regioner: Baden-Württemberg och Berlin-Brandenburg. Men detta kan misslyckas.

Klasskampen är på väg tillbaka och detta i den industri som svarar den största andelen av exporten och som åstadkommer de största profiterna för det tyska kapitalet.

Workers Power Global, Stuttgart

Vänsterbokhandel öppnar i Stockholm

Arbetarmakt spred på första maj i Stockholm också flygblad om den nya bokhandel som öppnade i lördags. Bokhandelns namn är BOKHÖRNAN RADIKAL och adressen är Industrigatan 7B (nära Fridhemsplans tunnelbana och busslinjerna 3 och 4).

Den som kommer upp vid Fridhemsplans tunnelbanestation och befinner sig på Sankt Eriksgatan behöver sedan bara gå upp Alströmergatan ett kvarter till Fridhemsgatan. Därefter går man ett kvarter till höger och befinner sig då på Industrigatan.

Bokhandelns namn anger ramarna för bokurvalet och verksamhet. Den vänder sig till alla radikala människor, särskilt ungdomar, som intresserar sig för böcker som är kritiska till det borgerliga samhället och kapitalismen. Även god och intressant skönlitteratur ingår i urvalet.

Bokhandeln är öppen varje lördag mellan klockan 12 och 17.

Recension: Usel introduktion till socialismen

Mats Wingborg

Socialism

Bilda förlag 2001

Förlaget Bilda vill i en serie böcker informera om och stimulera till diskussioner om politiska ideologier. Det är tråkigt att behöva säga det, men den som handlar om socialismen är en bedrövlig bok. Inte så att den är dåligt skriven, tvärtom, men Wingborgs försök att ringa in vad socialism är blir en ren katastrof.

Tomas Lappalainen skriver i sitt förord att Wingborg spränger alla "våra vanligaste föreställningar om samhällets grundfundament". Wingborg hävdar nämligen att äganderätten är ointressant och att de "socialistiska" inslagen i "vårt samhälle" i flera avseenden redan överträffar det som beskrivs i Kommunistiska manifestet.

En huvudpoäng för Wingborg är att den politiska retoriken inte stämmer överens med den faktiska verkligheten. På det sättet kan han hävda att det mesta av den politiska debatten och striden beror på missförstånd. Många moderater förstår inte att de egentligen accepterar starka inskränkningar av kapitalisternas verksamhet och därmed egentligen är ett slags socialister.

Wingborg försöker slipa sina argument genom att kritisera vad han tror vara framstående företrädare för marxismen. När det gäller plan och marknad anför han Huberman och Mays broschyr Socialismens ABC från 1960-talet samt den bedrövlige Marxistisk uppslagsbok - ett stalinistiskt hopkok som Bo Gustafsson redigerade i början av 1970-talet.

Det är dock inte de enda bristerna i hans redogörelser för marxistiska uppfattningar. Wingborg har uppenbarligen heller aldrig hört talas om Leo Trotskijs insatser i den marxistiska traditionen. När han ska anför någon som argumenterat mot idén om socialism i ett land, kommer han dragandes med Rosa Luxemburg! Finns det någon som är hyfsat orienterad i marxismens historia och som inte känner till att den som främst argumenterat mot socialism i ett land är just Trotskij?

Wingborgs utflykter i marxismen leder efterhand till allt vildsintare påståenden. Exempelvis upprepar han ett antal gånger att marxister anser att "arbetare under kapitalismen har rätt till hela värdet av vad de producerar." Av den orsaken menar han att marxismens teori om utsugning är "moraliskt suspekt", eftersom det innebär stark ojämlikhet! Marxister brukar tala om bestämmanderätten över produktionens resultat, däremot inte om att alla ska ha personlig rätt till den fulla produkten av sitt arbete. Man kan inte annat än undra var han får allt ifrån.

Det blir knappast bättre när Wingborg i slutet av boken ska försöka beskriva den socialistiska traditionen. Han har bland annat fått för sig att det var det italienska socialistpartiet som ensamt följde Internationalens politik i samband med första världskriget. Detta är sannerligen en nyhet för alla som hittills trott att det var bolsjevikerna i Ryssland och de serbiska socialisterna som ensamma röstade emot de första krigskrediterna.

Något i hans okunnighet leder mig till slutsatsen att hans politiska skolning ursprungligen har varit maoistisk. När han ska beskriva kampen i Sovjetunionen mellan stalinismen och vänsteroppositionen, låter det så här:

"Även personer som tillhörde den privilegierade partieliten riskerade att hamna i onåd om de inte hade Stalins fulla förtroende. Trotskij flydde landet och mördades 1940."

Så kan bara en djupt okunnig person skildra den politiska kampen på 1920-talet. Påståendet att Trotskij "flydde landet" är hårresande. Var och en som läst något om Trotskijs kamp vet att han mot sin vilja fick släpas över gränsen till Turkiet.

Hans lästips är av samma kaliber. Han rekommenderar nämligen Perry Andersons Om den västerländska marxismen som introduktion till socialism och marxism. Det är en i och för sig intressant bok men knappast något för den som vill ta reda på grunderna i marxismen.

Slutsatsen kan bara bli att en mer tveksam orientering om socialismen är svårt att tänka sig.